

směrodatné ustanovení § 2 písm. e) tr. zák., to jest omylu, pro který nebylo pachateli možno spatřovati v činu zločin, tu není a skutek obžalovaného byl proto přes omyl v předmětu útoku právem podřaděn pod (přísnější) ustanovení § 152, 155 písm. a), b) tr. zák. Stížnost jest bezdůvodná i byla proto zamítnuta.

Čís. 3290.

Soulož, kterou podnikne žena s chlapcem, jemuž není ještě 14 let, není trestnou podle § 128 tr. zák., který vyžaduje jiný způsob pohlavního zneužití než soulož, ani podle ustanovení § 127 tr. zák., podle něhož je předmětem soulože výlučně osoba ženského pohlaví; spadá však po případě pod ustanovení § 20 čís. 1 a 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 12. října 1928, Zm II 189/28.)

Nei v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 16. března 1928, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zprzněním podle § 128 tr. zák., potud, že napadený rozsudek ve výroku, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zprzněním podle § 128 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících zrušil jako zmatečný a obžalovanou i ve směru, jehož se dotýkal zrušený nyní výrok o vině, uznal vinou přestupky podle § 20 čís. 1 a 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n., jichž se dopustila tím, že v létě 1927 způsobem, který je s to, by vzbudil pohoršení a urazil stud, vybízela a nabízela se ke smilstvu a osobu nedosáhnuvší šestnácti let, totiž Oldřicha P-a dne 12. srpna 1914 narozeného ke smilstvu sváděla. Za tyto činy, jakož i za další přestupky, jimiž byla právoplatně uznána vinnou rozsudkem po této stránce nenapadeným, vyměřil obžalované znovu trest.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost právem napadá důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) (správně 10) tr. ř. odsouzení obžalované pro zločin zprznění podle § 128 tr. zák., iemuž bylo podřaděno zjištěné jednání obžalované, že zvala hochy Oldřicha P-a a Antonína K-e, oba ve stáří pod 14 let, aby šli s ní do síně, by si mohli s ní »zaš«; v síni se ptala, kdo má sebou peníze. P. jí na to dal korunu a dvě jablka; pak se obžalovaná opřela o dvěře, rozepnula P-ovi punt a když viděla, že mu přirození stojí, odkryla se a chtěla, by s ní š; P. se skutečně o to pokoušel, avšak marně, poněvadž byl malý a se tam nedostal. Úmysl obžalované, která podle zjištění soudu prvé stolice jednala takto pro ukojení svých chlípných choutek, nesl se podle zjištěného vyzývání i jednání obžalované přímo k souloži s nedospělým chlapcem Oldřichem P-em, který se o ni též pokusil. Soulož, kterou podnikne žena s chlapcem pod 14 let, není trestnou podle § 128 tr. zák., který vyžaduje jiný způsob pohlavního zneužití než onen v § 127 tr. zák. uvedený, totiž

podniknutou mimomanželskou soulož, tuto takto výslovně vylučuje. Skutek ten nespadá ani pod přísnější jinak ustanovení § 127 tr. zák., podle něhož jest předmětem soulože výlučně osoba ženského pohlaví. Nelze-li tedy v činu obžalované postihnouti úmysl na jiné pohlaví zneužití nedospělých chlapců než právě souloží, nepřicházejí tu uvedené předpisy zákona, zejména ustanovení § 128 tr. zák. vůbec v úvahu. Podřadil-li nalézací soud přes to v uvedeném směru zjištěné jednání obžalované ustanovení § 128 tr. zák., spočívá tento výrok na mylném použití zákona, je podle § 281 čís. 10 tr. ř. zmatečný a byl proto zrušen. Ježto však zjištěný skutek obžalované zřejmě naplňuje jak po objektivní tak i po subjektivní stránce veškeré znaky přestupků podle § 20 čís. 1 a 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n., nemohlo ovšem v příčině jednání, nalézacím soudem mylně kvalifikovaného podle § 128 tr. zák., dojít ke sprostujícímu výroku, jehož se domáhá zmateční stížnost, nýbrž bylo obžalovanou i v tomto směru uznati vinnou uvedenými přestupky, aniž bylo třeba obírat se též uplatněným formálním důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř.

Čís. 3291.

Předmětem nálezu jest věc ztracená, jsoucí na místě dosavadnímu držiteli neznámém nebo nepřístupném; držba pomine podle § 349 obč. zák. teprve tím, že se věc ztratí, aniž má dosavadní držitel naději, že ji opět najde.

(Rozh. ze dne 12. října 1928, Zm II 224/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 22. března 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle § 171, 173, 176-II a) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost domáhá se důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. kvalifikace činu obžalovaného na zločin podvodu (§ 201 písm. c) tr. zák.) tvrdíc, že Aloisie H-ová, opustivši místo ulice, na kterém jí vypadlo 270 Kč s peněženkou, neměla je již ve svém držení. Tato náležitost skutkové podstaty krádeže jest však popřena neprávem právě tak, jako jest neprávem tvrzeno, že jde o věc nalezenou. Předmětem nálezu jest věc ztracená v tom smyslu, že jest na místě dosavadnímu držiteli neznámém nebo nepřístupném; držba pomine podle § 349 obč. zák. teprve tím, že se věc ztratí, aniž má dosavadní držitel naději, že ji opět najde. Je však zjištěno, že Aloisie H-ová hned po zjištění ztráty kabelky s penězi ji hledala spolu s obžalovaným, že pak odjela domů, nemajíc již kdy k hledání, ale hned při hledání slíbila obžalovanému nálezně, kdyby peněženku našel. Obžalovaný krátce na to na témže místě skutečně peněženku našel. Poškozená Aloisie H-ová, která krátce před